

Mononatriumglutamaat?

Stukkenjagers-E: Avond 03-12-2015

De meeste schakers (en zeker de goede) hebben een periode weinig anders gedaan dan schaken. Zij zijn een tijdje geobsedeerd door het spel geraakt, en hebben werkelijk dagennacht geschaakt. Konden er niet genoeg van krijgen, vraten alles wat met schaken te maken had. Stonden ermee op en gingen ermee tebed. Bij voorkeur ligt deze periode in hun vroege jeugd. Als dit tussen hun 5de en hun 15de levensjaar valt, dan is topmateriaal geborgd. In die jaren vormen de hersenen patronen, worden de banen waarlangs later de hersenelectronica zich beweegt, aangelegd. Alles dat je in die levensfase leert gaat diep het brein in.

Ik was in die fase bezig met niets. Echt, ik deed niets. En er is dan ook niets wat ik zo goed kan als nietsdoen. U moet mij eens zien, op een agendaloos weekend. Het nietsdoen tot hoge hoogten gebracht. Ik zit (lig) dan op de bank, kijk bij voorkeur iets wat weinig energie vergt (marathonlopen of 10km schaatsen), en doet dat met een intensiteit van 0, weinig. Heeft U wel eens een herkauwende koe in zijn ogen gekeken. Dan zie je namelijk dat er zich daarachter niets afspeelt. Echt, totale leegte. Zo waren mijn jeugdijaren. En het is dan ook daarom dat het nietsdoen mijn hersenen zo goed afgaat. Ingesleten patronen. Daar heb ik echt veel op getraind. Ik houd het uren vol. Zonder problemen.

Maar echte schakers hebben in die jaren natuurlijk geschaakt. EN VEEL. Niets anders namelijk. Kijk naar Fischer, kijk naar Carlsen, kijk naar Wei Yi (de toekomstige wereldkampioen), schaken, schaken, en nogmaals schaken. Ze zijn er volledig verslaafd aan.

Nu we het over verslaving hebben (het onderwerp waarover ik bedacht had in dit verslag wat meer over te schrijven) het volgende: We zijn allemaal verslaafd. Iedereen heeft wel iets waar hij moeilijk zonder kan. Meestal denken we dan aan drugs, alcohol, nicotine of zoiets onschuldigs als koffie. Maar er zijn nog veel meer vormen. Of dat nu gelegen is in de sociale sfeer (erkenning, aandacht) of de materiele sfeer (grote auto, ditto huis) of meer gerelateerd aan bezigheden (schaken, ...), ieder heeft wel wat. Toch? Zo ook ik. Ik zal het U ronduit zeggen, ik ben verslaafd aan **MONONATRIUMGLUTAMAAT**. Jazeker. Echt, totaal verslingerd. Ik kan eigenlijk geen dag zonder. Nu is het mooie aan deze verslaving, dat het je leven niet helemaal op zijn kop zet. Net zoiets als met koffie. Of vroeger, met nicotine. Niemand vindt het een punt dat je af en toe wat tot je neemt. Sterker nog, dat doen we allemaal. Wat het zit werkelijk overal in. Dat is nou net het mooie. E621 (de bijnaam van Mononatriumglutamaat) is een van de meest toegepaste smaakversterkers. En lekker dat hij is. Hij zit in Paprikachips (Is het U wel eens gelukt een zak paprikachips NIET helemaal op te eten? Mij niet. Zo lang de zak niet leeg is, eet ik door), Gele Aromatpoeder (daar heb ik met toch een partij van opgegeten zeg, kilo's (en dat spul is niet zwaar) er waren tijden dat ik elke ochtend 2 zachtgekookte eitjes at, alleen maar om die goeie poeier erop te doen), Oplossoepen en diverse smaakmixen die bijna alles lekker maken (macaroni, spaghetti, noem maar op). Een betere verslaving is nauwelijks denkbaar. Het kost bijna niets, het is makkelijk te krijgen, en nog legaal ook. Misschien dat het gezondheidstechnisch niet helemaal snor zit. Maar ja, als je daar op gaat letten kan je tegenwoordig helemaal niets meer. Zelfs ademhalen is link. Overal zitten gevaren aan, overal kan je ziek van worden.

En onze schaakverslaving is natuurlijk ook niet gezond. Hij leidt (is jaren beweerd) tot geestesziekten. Maar kan, mits met mate toegepast, ook dementie voorkomen. Zo is het met al die verslavingen. Beetje is OK, maar te veel is link. Net als met peper in het eten. Beetje is lekker, maar te veel is foute boel. Een klein beetje is altijd ok. En dat is dus wat we moeten doen. Een klein beetje. En dus moeten we hun maar een klein beetje over schaken gaan hebben. En wel over de avondteam wedstrijd van 3 december 2015.

We bespelen Stukkenjagers-E in de avond. Dit is elo-wise het minste team van de competitie en vanwege handhavingsdoelstellingen was winnen gewenst ende noodzakelijkmoesten we hier winnen. En om dit toch nog een beetje uitdagend te maken zegt Wilbert af. Iets met America-reisje of zo. Ze worden steeds creatiever in excuse-design. Maar ok, dan maar de Pol (algemeen reserve eerste klas) opgesteld. Op 4 natuurlijk. Met Sander op 1, ikzelve op 2 en Robbie op 3 moest het toch wel lukken, toch??

Nico begint rustig. En als ik zeg rustig, dan bedoel ik ook rustig. Ongelofelijk, wat deed hij weinig. Heeft hij dezelfde jeugd als ik gehad? Ok, hij opent b4, maar van daar af heeft hij echt urenlang weinig gedaan. Met het geduld van een koningscobra wacht hij op het foutje, waarvan hij weet dat het komen gaat. Het komt immers altijd. Je hoeft alleen maar te wachten. Weliswaar duurt het wachten lang, maar Nico is specialist langwachten. Hij kan weken wachten desnoods. Ooit hebben we hem zolang zien wachten, dat de lichten uitgingen. En maar doorwachten, en nog meer doorwachten en nog wat doorwachten. Knap hoor. Zijn tegenstander kon het niet meer aan, werd gek, maakt de fout en hup: PUNT. Goed debuut, Mister Wachtmans!!! Konden we goed gebruiken

Want Robbie had het zwaar. Zijn tegenstander had zich tegen Robs gebruikelijke zwarte spel voorbereid. Kende hem, of zo. En waar ik altijd vind dat Rob een prima stelling krijgt met aanvalspotentieel, ziet Robbie dat altijd anders. En zoals meestal heeft Rob gelijk. Zijn tegenstander had Robs aanvalspotentieel verdedigd en tegelijkertijd eigen aanval gecreëerd. Knap spel van den stukkenjager. Daar kon Rob niet tegenop. Oei, oei, 1-1

En ik stond vanaf de opening gewoon een pion achter. Gelukkig nam Leo (de bijnaamsgenoot van de voorzitter der voorzitters, Leon van Gelder) de verkeerde. Hij prefereerde een randpion boven een centrumpion. En de laatstgenoemden konden dus lekker dreiging creëren. Daar weet ik wel weg mee. En ik sta graag een pionnetje achter. Word je scherp en creatief van. U begrijpt. Alhier werd de 2-1 gescoord.

Nu eens kijken hoe de Sander staat. Oeps, dat is glad verloren. Hoe kan dat?? Even niet opgelet? Nou, al wat langer niet, want Sander stond gelijk vanaf de opening ernstig problematisch. Eigenlijk heeft Guus (Vermeulen, zijn tegenstander) de gehele partij beter danwel gewonnen gestaan. Weet niet hoe dat kwam. Ergens vroeg in de opening kreeg hij me toch een overwicht. Zo'n stelling had ik graag tegen Sander gehad, zeg. Sander biedt maar eens remise aan. Zo van, met een halfje ben ik tevreden, en accepteren mag je eigenlijk niet (vanwege 2-1) dus dat zet psychotische druk. Inderdaad weigert Guus en speelt verder. Dan komt het moment waarmee ik deze alinea begon. Echt, een simpel torenoffer (uit mijn hoofd; op g5) en het was uit. Mat in 2 (of 3 misschien). Al het publiek ziet het. Zelfs zijn teammaten lopen gesticulerend weg (altijd een teken dat er iets opzienbarends in de stelling zit) omdat ze gezien hebben hoe Guus het gelijke spel kan binnenslepen. Echt, alles en iedereen ziet het, maar (zoals zo vaak) Guus niet. Die zit met zijn hoofd vol van alle wendingen die de stelling ook nog in zich draagt en ziet de offercombinatie niet. Met dameterugtrekking biedt hij Sander tegenspelkansen die hij onmiddellijk aangrijpt. 3 zetten later is de rook opgetrokken en is er eigenlijk weinig meer

aan de hand. En vol van frustratie (hij weet natuurlijk net zo goed als iedereen dat hij straal gewonnen stond) accepteert Guus. Een remise tegen Sander (met een elo van toch wel 200 punten meer) is echter niets om chagrijnig over te zijn, zou je zeggen. Ja, behalve als je weet dat je hem had kunnen en moeten winnen.

Het is zoals het is. Waalwijk wint met 2,5 – 1,5 en heeft hier op de weg naar handhaving goede zaken gedaan.

Groet
HanS